

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.338 van 7 februari 2002
in de zaak A. 62.210/VII-12.972.**

In zake : Edgard WOUTERS,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY & Partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

1. de burgemeester van de gemeente BOUTERSEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. BOES,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Edgar WOUTERS op 6 februari 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 6 december 1994 van de burgemeester van de gemeente Boutersem houdende bevel tot de onmiddellijke sluiting en verzegeling van de toegangswegen van de zandgroeve aan de Molenweg-Binkomstraat en tot uitvoering van de nodige saneringen van het terrein binnen de termijn van één maand overeenkomstig het proces-verbaal van 29 november 1994 en het schrijven van AMINAL van 5 december 1994;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 7 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoeker, van advocaat W. MERTENS die, loco advocaat M. BOES verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat K. LAUWEREYS die, loco advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoeker baat een zandgroeve uit, gelegen te Boutersem (deelgemeente Kerkom) aan de Binkomstraat en de Molenweg.

Hij beschikt hiervoor over een exploitatievergunning voor het uitbaten van een zandgroeve, verleend bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant van 16 november 1989, “voor onbeperkte duur”.

In de exploitatievoorwaarden is onder “§ 3. Bijzondere voorschriften inzake de arbeidsveiligheid” bepaald :

“3.3.1. De ontginner zorgt voor een stevige onderlaag op de plaats waar voertuigen en graaf- en laadmachines moeten rijden en werken”.

De verzoeker beschikt niet over een stortvergunning voor afval of een milieuvergunning voor stortactiviteiten.

1.2. Op 29 november 1994 stelt het bestuur milieu-inspectie een proces-verbaal op lastens de verzoeker, waarin wordt vastgesteld dat er een toegangsweg wordt aangelegd langsheen de Binkomstraat :

“De toegangsweg is voorlopig ontoegankelijk gemaakt met een stalen draad gespannen tussen twee palen. De vrachtwagens, geladen met slechte grond, bouw- en sloopafval en andere afvalmaterialen, rijden via de Molenweg de zandgroeve binnen en deponeren hun vracht langsheen de nog te verstevigen toegangsweg.

Bovenaan, op de Binkomstraat, hebben wij een overzicht van de stortactiviteiten.

Wij stellen vast wat volgt :

- de basis van de groeve ligt in grondwater;
- er wordt gestort in water, en er is bovendrijvend vuil aanwezig (wat isomo, hout en plastic);
- er worden afvalstoffen gestort die op een categorie 3 stortplaats niet kunnen worden toegelaten, zelfs indien deze vergund zou zijn (isolatiematerialen, gebroken asfaltresten, stukjes roofing, rubber, allerhande plastic, hout, snoeihout, lege bussen, resten van een plastic emmer, kabelafval, metaalafval (ferro- en non-ferrometalen) stukken zink, lood en een koperen buis), platgereden lege bus motorolie, betonblokken met een diameter van meer dan 60 cm; gewapende betonnen elementen, ...;
- de niet-toegelaten afvalstoffen worden door het personeel niet uitgesorteerd, maar worden ter plaatse verdicht, gebroken met grondverzetmachines en/of afgedekt.
- wij kunnen evenmin vaststellen dat al de vrachtwagens over de weegbrug rijden”.

1.3. Met een schrijven van 5 december 1994 vraagt het bestuur milieu-inspectie Brabant aan de burgemeester van de gemeente BOUTERSEM om “overeenkomstig de bevoegdheden U toegekend bij artikel 65 van het Vlarem, de nodige maatregelen te nemen (stopzetting van de illegale activiteiten te bevelen, de onmiddellijke sluiting van de stortplaats op te leggen en de overtreder aan te manen de sanering van het terrein te laten uitvoeren binnen een termijn van één maand) om aan deze onwettige toestand een einde te maken en mij in kennis te stellen van het gevolg dat U aan onderhavig schrijven geeft “.

1.4. Met het bestreden besluit worden de onmiddellijke sluiting en verzegeling van de toegangswegen en de uitvoering van de nodige saneringen binnen de termijn van één maand bevolen.

Het besluit luidt als volgt :

“ BEVELSCHRIFT

Overwegende de pro justitia nr. PV/94/0381 dd. 29.11.1994 lastens WOUTERS EDGARD, Kerkstraat 39, 3370 Kerkom, opgesteld door de Milieuinspectiedienst van de Vlaamse Gemeenschap;

Overwegende dat dit PV werd opgesteld ten gevolge de vaststelling dat op datum van 28.11.1994 de zandgroeve gelegen te Kerkom, Binkomstraat op illegale wijze als stortplaats werd geëxploiteerd;

Overwegende dat de vergunningsplichtige inrichting zonder milieuvergunning op hogergenoemde datum werd geëxploiteerd;

Overwegende de bevoegdheden toegekend aan de Burgemeester bij artikel 65 van Vlarem waarbij de onmiddellijke stopzetting van de illegale activiteit worden bevolen, de onmiddellijke sluiting van de stortplaats kan worden opgelegd;

Besluit :

Ondergetekende, Jos BOSMANS, Burgemeester van Boutersem :

1. de onmiddellijke sluiting en verzegeling van de toegangswegen van de zandgroeve, gelegen Molenweg Binkomstraat;
2. overeenkomstig het PV dd. 29.11.1994 en het schrijven van ir. F. VAN DE MAELE, Hoofdinspecteur-Directeur van AMINAL, dd. 05.12.1994 aan Dhr. WOUTERS Edgard, Kerkstraat 39, de nodige saneringen van het terrein te doen uitvoeren binnen de termijn van één maand”;

1.5. De verzoeker stelt op 7 december 1994 een vordering in kort geding in om de vergunde uitbating opnieuw mogelijk te maken en om bevel te horen geven om de aan alle toegangen tot de zandgroeve aangebrachte zegels

onmiddellijk te verwijderen, dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 B.Fr. per dag.

Bij beschikking van 9 december 1994 wordt bevolen dat alle aangebrachte zegels binnen de vier eerstvolgende werkuren van de betekening van het bevelschrift dienen te worden verwijderd, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000 B.Fr. per werkdag vertraging.

Er wordt de verzoeker verbod opgelegd om materiaal te storten, van welke aard ook en op welke plaats dan ook, in de zandgroeve te Kerkom, onder verbeurte van een dwangsom van 500.000 B.Fr. per vastgestelde overtreding na de betekening van het bevelschrift.

Met een nieuw bevelschrift besluit de burgemeester aldus “de politie van Boutersem te gelasten om onmiddellijke verwijdering van de op 06.12.1994 aangebrachte zegels aan de toegangswegen van de zandgroeve, gelegen Molenweg-Binkomstraat te 3370 Boutersem”.

1.6. Er is nog een strafonderzoek hangende betreffende het storten van afval in de zandgroeve van de verzoeker.

Bij vonnis van 26 juni 2000 heeft de correctionele rechtbank te Leuven de verzoeker schuldig geacht aan de volgende betichtingen :

“B. Bij overtreding van de artikelen 12, 14 en 56 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, afvalstoffen te hebben achtergelaten of te hebben verwijderd in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door het achterlaten van isolatiematerialen, gebroken afvalresten, stukjes roofing, rubber, plastic, hout, snoeihout, lege bussen, plastic emmers, kabelafval, metaalafval, betonblokken met een diameter van meer dan 60 cm, gewapende betonnen elementen.

C. Bij overtreding van artikel 68, § 2 van het Decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 materialen te laten storten die niet overeenkomen met de definitieve bouw- en sloopafval, zijnde reststoffen afkomstig van de bouw, de afbraak en het onderhoud van wegen, constructies en kunstwerken, met uitzondering van bitumen, hout, papier, plastic en andere kunststoffen aangewend in de bouw- of wegenbouwsector.

D. Bij overtreding van artikel 13, § 1 en 56 van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994, als natuurlijke persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, niet alle maatregelen te hebben genomen die redelijkerwijze van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezond-

heid van de mens of het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- en stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken, namelijk door :

1. de storting van afval in water toe te laten;
2. de storting toe te laten van afvalstoffen die niet toegelaten zijn op een klasse III-stortplaats;
3. het gebrek aan sorteren van afvalstoffen;
4. het verzuim alle vrachtwagens over de weegbrug te laten rijden”.

2. Rechtspleging

Overwegende dat het Vlaamse Gewest op goede gronden verzoekt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de burgemeester van de gemeente BOUTERSEM immers alleen, weze het op uitnodiging van het bestuur milieu-inspectie, het bestreden besluit heeft genomen;

Overwegende dat in dit verband de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord doet gelden dat de aanwezigheid van het Vlaamse Gewest in dit geding noodzakelijk is met het oog op de beoordeling van zijn tweede middel; dat hierna echter zal blijken dat dit middel niet wordt onderzocht; dat het Vlaamse Gewest bijgevolg buiten de zaak wordt gesteld; dat hieronder met de verwerende partij de burgemeester van de gemeente BOUTERSEM wordt bedoeld;

3. Bevoegdheid van de Raad van State

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de bevoegdheid van de Raad van State betwist, op grond van het feit dat de verzoeker zich ook tot de burgerlijke rechter heeft gewend;

Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord terecht doet gelden dat het feit dat hij voor de burgerlijke rechter in kort geding voorlopige maatregelen heeft gevraagd, geen invloed heeft op de beoordeling van de vraag of het voorliggende geding tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort; dat het werkelijk voorwerp van de voorliggende vordering de vernietiging

is van het bestreden bevelschrift van de verwerende partij op grond van de beweerde onwettigheid ervan, en niet de vaststelling van een subjectief recht van de verzoeker; dat de exceptie wordt verworpen;

4. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat het bestreden besluit twee onderscheiden maatregelen bevat : enerzijds, de onmiddellijke sluiting van verzoekers inrichting met verzegeling, en, anderzijds, het opleggen van “de nodige saneringen van het terrein”; dat met het onder punt 1.5 vermelde bevelschrift de verwijdering van de zegels werd bevolen, zodat de verzoeker zijn inrichting voort kan uitbaten; dat dienvolgens, ambtshalve, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet meer het rechtens vereiste belang heeft bij de vernietiging van het eerste luik van de bestreden beslissing; dat de verzoeker in zijn laatste memorie zijn desbetreffende belang situeert in het raam van de rechtszekerheid; dat dit evenwel niet het rechtens vereiste rechtstreeks en persoonlijk belang uitmaakt; dat bovendien niet wordt aangetoond in welk opzicht het voor de “rechtszekerheid” noodzakelijk zou zijn ingeval de tweede maatregel wordt vernietigd ook de eerste te vernietigen; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is in zoverre ze betrekking heeft op het bevel tot onmiddellijke sluiting en verzegeling;

5. Gegrondheid van het beroep

5.1. Eerste middel

5.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen m.b.t. het eerste middel de volgende standpunten formuleren :

5.1.1.1. Het **middel** is genomen uit

“de schending van artikel 2.1° en artikel 3 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, uit schending van de rubrieken 2.2.a. en 2.2.b. van bijlage 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), en uit schending van artikel 1.15° van Vlarem I,

Doordat het bestreden besluit, ter rechtvaardiging van de opgelegde dwangmaatregelen, verwijst naar het proces-verbaal dd. 29 november 1994 van de heer VERBECQ, adjunct-inspecteur bij het Bestuur Milieu-inspectie, en naar de aangetekende brief dd. 5 december 1994 van de heer F. VAN DE MAELE, Hoofdinspecteur-Directeur van AMINAL, die beiden beweren dat de door beroeper aangebrachte verharding van de werfweg in de zandgroeve, moet beschouwd worden als het uitbaten zonder vergunning van een stortplaats in de zin van rubriek 2.2.a. van Vlarem I, die vergunningsplichtig maakt het uitbaten van een stortplaats voor inerte afvalstoffen en in de zin van rubriek 2.2.b. van Vlarem I, die vergunningsplichtig maakt het uitbaten van een stortplaats voor industriële, niet-gevaarlijke en niet-toxische afvalstoffen,

Terwijl, de door beroeper aangebrachte verharding van de werfweg, die gebruikt wordt ten behoeve van de voertuigen en machines die nodig zijn voor de ontzaveling, geenszins als een stortplaats in de zin van rubriek 2.2.a. van Vlarem I, noch als een stortplaats in de zin van rubriek 2.2.b. kan beschouwd worden, nu deze verharding door beroeper op uitdrukkelijke vraag van het Bestuur van Natuurlijke Rijkdommen, en in overeenstemming met de exploitatievergunning (zie §3.3.1.1. van de exploitatievergunning dd. 16 november 1989), werd aangebracht aan de hand van steenpuin, afkomstig van afbraakwerken en de gebruikte materialen dus wel degelijk beantwoorden aan de definitie van ‘bouw- en sloopafval’, zoals bedoeld in de Omzendbrieven dd. 28 juli 1989 en 4 december 1990 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, en zoals bedoeld in artikel 68 §2 van het begrotingsdecreet van 21 december 1990, en de gebruikte materialen dan ook niet vergunningplichtig zijn,

En terwijl, bovendien ook niet uit het oog mag worden verloren dat het in casu gaat om een tijdelijke verharding van de werfweg, die zal worden verwijderd van zodra de zandwinning op desbetreffende terreinen zal voltooid zijn, en bijgevolg het meest essentiële kenmerk van een stortplaats niet voorhanden is, zijnde het zich definitief ontdoen van stoffen die als afval moeten beschouwd worden omdat ze niet meer dienstig zijn voor het productieproces,

En terwijl, tenslotte de kwalificatie van de werfweg als stortplaats onmogelijk valt te rijmen met de uiterst geringe hoeveelheid vreemde stoffen die in de werfweg zijn gevonden, zijnde 360 kilogram op een werfweg met een totaal volume van 8.910 m³, zoals blijkt uit de weegbron van de breekwerf van de Intercommunale Interleuven”.

5.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar **memorie van antwoord** :

“Op de eerste plaats wenst de verwerende partij erop te wijzen dat overeenkomstig artikel 2 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, als afvalstof dient te worden beschouwd elke stof of elk voorwerp waarvan de houder voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen. (Zie artikel 2, ten eerste, van voormeld decreet).

Artikel 3 § 5 F definieert als bijzonder afvalstof : ‘bouw-en sloopafval’.

Er kan in voorliggend geval derhalve geen betwisting over bestaan dat ook door de verzoekende partij dient te worden erkend dat de materialen, die zij gestort heeft, naar zij beweert ter verharding van de werfweg, afvalstoffen zijn in de zin van het voormelde decreet.

Verder wijst verwerende partij er op dat overeenkomstig rubriek 2.2.A van bijlage 1 van het besluit van 6.02.1991 (Vlarem I), een stortplaats voor inerte afvalstoffen een milieuvergunning van tweede klasse behoeft en dat overeenkomstig rubriek 2.2.B van dezelfde bijlage I voor een stortplaats van industrieel en niet gevaarlijk en niet toxische afvalstoffen een milieuvergunning van eerste klasse nodig is.

Het feit dat de verzoekende partij de afvalstoffen aanwendt voor een of ander nuttig gebruik betekent vanzelfsprekend niet dat het geen afvalstof meer zou zijn, en dat derhalve in voorkomend geval geen milieuvergunning zou nodig zijn voor het storten ervan.

Wat de omzendbrieven betreft waar verzoekende partij naar verwijst, kan worden volstaan met de opmerkingen dat de omzendbrieven aan de draagkracht en betekenis van decretale en reglementaire teksten vanzelfsprekend geen afbreuk kunnen doen.

Verzoekende partij heeft trouwens geenszins aangetoond dat de verharding, waarvan zij beweert dat zij deze diende te realiseren krachtens de lopende exploitatievergunning, niet zou kunnen geschieden met materialen die niet als afval zijn aan te merken en waarvoor derhalve ook geen milieuvergunning nodig is. Klei, leem en andere aarde die op een andere plaats wordt weggehaald kan als zodanig worden gebruikt en met name klei is een uitstekende grondstof omdat die eveneens voldoet aan de eisen van ondoordringbaarheid, die moeten beletten dat er percolaatwater zou doordringen in de bodem.

Verzoekende partij voelt klaarblijkelijk zelf aan dat zij zich figuurlijk op glad ijs begeeft, omdat zij stelt dat het gaat om een tijdelijke verharding van de werfweg, die zal worden verwijderd van zodra de zandwinning op desbetreffende terreinen zal voltooid zijn, zodat volgens haar althans, het meest essentiële kenmerk van een stortplaats niet voorhanden zou zijn, nl. het zich definitief ontdoen van stoffen die als afval moeten worden beschouwd.

Dit is vanzelfsprekend geen argument als iedereen die ergens afval stort er zich vanaf zou kunnen maken met te zeggen dat het maar een tijdelijke opslag is, zodat er geen milieuvergunning nodig is, dan hoeft men zondermeer nooit meer een milieuvergunning aan te vragen. Ook dit is een argument dat voor eenieder bruikbaar is. Van zodra een afvalstof wordt verwijderd d.w.z. gestort, is er sprake van een milieuvergunningsplichtige activiteit.

Men moet hier trouwens voortgaan op de subjectieve bedoeling van de verzoekende partij, die weliswaar beweert dat zij deze stoffen zal verwijderen in een latere fase, maar daar nooit enige vaste aanduiding over heeft gegeven en ook nooit enige belofte of toezegging over heeft gedaan, maar zoals hiervoor gesteld zelfs al zou dit het geval zijn, dan nog kan niet volstaan worden daarmee en blijft een milieuvergunning nodig.

Ook het derde argument dat verzoekende partij aanvoert bij haar eerste middel, nl. dat het maar om een uiterst geringe hoeveelheid vreemde stoffen zou gaan, nl. in totaal 360 kg, op een werfweg met een totaal volume van 8910 m³, vermag nog geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen, zelfs als men zou aannemen dat de beweringen van de verzoekende partij terzake waar zijn, quod non.

Een totaal volume van 8910 m³ is immers in zijn totaliteit als een afvalstof te beschouwen als het bouw- en sloopafval is en men kan dus geredelijk aannemen dat de 360 kg. waar de verzoekende partij het over heeft meer zijn en van een andere aard dan bouw- en sloopafval en dus onbetwist als afval zijn aan te merken, die daar ter plaatse is verwijderd.

Het geheel van die argumenten die verzoekende partij aanvoert, kan derhalve niet opwegen tegen de vaststelling dat het gaat om afvalstoffen en dat die afvalstoffen daar voor onbepaalde tijd werden aangebracht.

Er is dus wel degelijk sprake van de toepassing van de rubrieken 2.2.A en 2.2.W. van bijlage 1 van Vlarem I, zodat er een milieuvergunning nodig was.

Het middel is derhalve ongegrond”.

5.1.1.3. In zijn **memorie van wederantwoord** argumenteert de verzoeker vooreerst dat “het steenpuin afkomstig van de afbraak van werven geen afvalstoffen zijn in de zin van het afvalstoffendecreet en Vlarem I”.

Op de tweede plaats argumenteert hij dat er geen sprake is van een stortplaats, noch inrichting voor de verwijdering van afvalstoffen.

Het begrip “inrichting” is gedefinieerd in art. 2, 1°, van het milieuvergunningsdecreet en in art. 1, 4°, van Vlarem I.

De verharding van een werfweg met steenpuin beantwoordt kennelijk niet aan de definities van “inrichting” en ook niet aan die van “verwijdering” van afvalstoffen.

“Verwijdering” is volgens art. 2, 6°, van het afvalstoffendecreet immers “de vernietiging en definitieve opslag...”

In casu is het definitieve karakter afwezig, nu de aangebrachte verharde onderlaag van de werfweg zal worden verwijderd na voltooiing van de zandwinning, omdat de weg dan geen enkel praktisch nut meer zal hebben. De

verwerende partij verduidelijkt niet hoe de verzoeker dat tijdelijke karakter in concreto zou moeten aantonen.

In ondergeschikte orde herhaalt de verzoeker nog dat, zelfs al zou steenpuin afval vormen, hij nog geen milieuvergunning nodig heeft voor het ervan gemaakte gebruik, dit op grond van de in de toelichting bij het middel genoemde ministeriële omzendbrieven, alsmede van “de decretale bevestiging hiervan bij begrotingsdecreet van 21 december 1990”.

Ten slotte doet de verzoeker nog het volgende gelden :

“2. In dit verband moet opgemerkt worden dat de tweede tegenpartij, onder verwijzing naar de vaststellingen gedaan in het proces-verbaal dd. 29 november 1994 van het Bestuur Milieu-inspectie, betwist dat de door beroeper gebruikte-materialen om de verharding van de werfweg te realiseren, degenen zouden zijn, zoals bedoeld in de Omzendbrieven van 28 juli 1989 en 4 december 1990, en zoals bedoeld in artikel 68, § 2 van het begrotingsdecreet van 21 december 1990.

Beroeper zou vooreerst in herinnering willen brengen dat de bijzondere bewijskracht van de vaststellingen, gedaan in het proces-verbaal dd. 29 november 1994 van het Bestuur Milieu-inspectie, waarnaar tweede tegenpartij verwijst, uiteraard slechts geldt voor de materiële vaststellingen, en niet voor de juridische gevolgtrekkingen, met name de vraag te weten of de tijdelijke werfweg kan beschouwd worden als een ‘niet-vergunde stortplaats’.

(...)

Vervolgens moet opgemerkt worden dat, wat in het proces-verbaal wordt bestempeld als een ‘stortplaats’, niets anders is dan de onvermijdelijke aanwezigheid tussen de aangevoerde grond en het stabiliserend steenpuin, van een minieme hoeveelheid vreemde materialen (die trouwens in elke ophoping terug te vinden zijn), en deze aanwezigheid zeker niet van aard is om te besluiten tot het bestaan van ‘een stortplaats’.

Dat het hier om absoluut te verwaarlozen hoeveelheden, zogenaamde vreemde materialen gaat, blijkt alleen al uit de terminologie die de verbalisant zelf in zijn proces-verbaal gebruikt, namelijk waar hij spreekt van de aanwezigheid van ‘stukjes roofing’, ‘een platgereden lege bus motorolie’ en ‘een koperen buis’ ten bewijze van het zogenaamd ‘storten’ van afvalstoffen die niet op een categorie 3 stortplaats zouden thuishoren.

Hetzelfde kan gezegd worden voor het feit dat in de werfweg, die een totaal volume heeft van ongeveer 8.910 m³ (220 meter lang, 9 meter breed en 0 tot 9 meter oplopende hoogte), voor 360 kilogram niet-inerte materialen (zijnde metaal, hout en resten plastic) werden gevonden, die werden afgevoerd naar de breekwerf van Interleuven, wat in totaal een te verwaarlozen 0,0027 % van het totale gewicht van de werfweg vertegenwoordigt.

In tegenstelling tot wat eerste tegenpartij beweert, kan beroeper van het voorgaande wel degelijk het bewijs leveren, met name aan de hand van de weegbon van de verwerkingsinstallatie van de Intercommunale Interleuven dd.

1 december 1994, waaruit blijkt dat op die datum 360 kilogram gemengd afval werd geleverd door de Kerkomse Stortplaats C.V.

Tot slot moet opgemerkt worden dat het overigens compleet onzinnig zou zijn om midden in een ontzaveld perceel een stortplaats te starten. Indien beroeper effectief de intentie zou gehad hebben om de zandgroeve aan te wenden als stortplaats (wat dus zeer zeker niet het geval is), dan zou hij, alleen al vanuit bedrijfs-economisch oogpunt, deze stortplaats verdergezet hebben daar waar de vroegere categorie 3 stortplaats werd stopgezet, in plaats van in het midden van het terrein een nieuwe stortplaats te creëren.

De door beroeper gebruikte materialen om de werfweg te verharderen bestonden dus wel degelijk uit steenpuin, afkomstig van afbraakwerken, en de gebruikte materialen beantwoorden dus wel degelijk aan de definitie van 'bouwen sloopafval', zoals bedoeld in de Omzendbrieven van 28 juli 1989 en 4 december 1990 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, en zoals gedefinieerd in artikel 68 §2 van het begrotingsdecreet van 21 december 1990, krachtens hetwelk vrijstelling wordt verleend ten aanzien van dergelijke stoffen, in die zin dat deze stoffen niet worden beschouwd als afvalstoffen in de zin van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981, en dus niet vergunningsplichtig is".

5.1.1.4. In zijn laatste memorie voert de **verzoeker** nog aan :

"Overwegende dat de Auditeur zich bij de bespreking van het eerste middel uitsluitend steunt op het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Leuven dd. 26 juni 2000 en de processen verbaal van 29 november 1994 en 14 juli 1999; dat de Auditeur volkomen ten onrechte beweert dat verzoeker de materiële vaststellingen van de P.V.'s niet zou betwisten;

Overwegende dat de Auditeur er aan voorbijgaat dat verzoeker tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank hoger beroep heeft ingesteld, dat de Auditeur aldus vooruitloopt op het oordeel van het Hof van Beroep te Brussel; dat luidens artikel 30, §2 Milieuvergunningsdecreet de processen-verbaal bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is; dat deze bepaling evenwel niets afdoet van de bewijswaarde van de (inhoud) van die processen-verbaal; dat het de bevoegde Rechtbank, in casu de strafrechter in beroep toekomt op grond van diens vrije appreciatiebevoegdheid autonoom de bewijswaarde en derhalve meteen ook de overtuigingskracht van de inhoud van die processen-verbaal na te gaan; dat verzoekende partij schriftelijk de tenlasteleggingen naar aanleiding van die processen-verbaal heeft weerlegd, waarmede de eerste rechter geen rekening heeft gehouden; dat om die reden hoger beroep werd aangetekend bij het Hof van Beroep te Brussel (zie bijkomende stukken 1 t/m 5);

Overwegende dat het dan ook geenszins nodig is - zoals het Auditoraat ten onrechte veronderstelt - dat die processen-verbaal van valsheid zouden moeten beticht zijn om de inhoud daarvan te kunnen betwisten; dat de omstandigheid dat de bewijskracht geldt tot bewijs van het tegendeel precies aantoonde dat het tegendeel van de materiële vaststellingen kan aangetoond worden, onafgezien van de bewijswaarde van die vaststellingen; dat het dan ook volkomen onjuist

is in het verslag zonder meer aan te nemen dat ‘de materiële vaststellingen blijkbaar niet betwist worden, doch enkel de formele geldigheid in het kader van de strafprocedure’ (blz. 15 medio verslag);
(...)”.

Ten slotte poneert hij nog :

“Overwegende dat deze vaststellingen des te meer klemmen aangezien het bestreden besluit, naast de (ondertussen opgeheven) verzegeling en sluiting van de ‘groeve’, tegelijkertijd de sanering van ‘het terrein’ heeft bevolen;

Dat deze sanering evenwel overeenkomstig het Bodemsaneringsdecreet, op 29 oktober 1995 in werking getreden, en het Vlarebo dient te geschieden,

Overwegende dat in het bestreden besluit dd. 6 december 1994 door de burgemeester de sanering bevolen wordt van ‘het terrein’, terwijl in het Bodemsaneringsdecreet, noch het Vlarebo de burgemeester een dergelijke bevoegdheid tot het opleggen van een (bodem)sanering toebedelen; dat de burgemeester, zo hij al bevoegd was om de sanering te bevelen, hij deze bevoegdheid thans niet meer heeft, dat dit dan ook de openbare orde aanbelangt; dat in het bestreden besluit overigens niet bepaald is hoe de sanering dan wel dient te gebeuren, noch wat er nu in feite ‘gesaneerd’ dient te worden; dat het Bodemsaneringsdecreet en het Vlarebo uitvoerig in een procedure voorzien, die ertoe strekt duidelijk te maken wat, waar en hoe er dient gesaneerd te worden;

Dat de uitwerking van een geformaliseerde saneringsregeling in het Bodemsaneringsdecreet en in het Vlarebo precies aantonen dat ‘sanering’ niet als een dwangmaatregel in de zin van artikel 31 Milieuvergunningsdecreet en artikel 65 Vlarem I kan aanzien worden;

Dat voormelde vaststelling raakt aan de bevoegdheid van de overheden, derhalve de openbare orde aanbelangt en tenslotte bij wijze van uitbreiding van de beide middelen mag ingeroepen worden (zie SALMON, J., Le Conseil d’Etat : tome I, Brussel, Bruylant, 1994, 395)”.

5.1.1.5. De **verwerende partij** doet in haar laatste memorie nog gelden
:

“In haar laatste memorie voert de verzoekende partij geen nieuwe gegevens aan waaruit zou blijken dat er geen afvalstoffen in de zandgroeve werden aangebracht. Het feit dat de verzoekende partij wegens het onvergund storten van afval in eerste aanleg werd veroordeeld maar daartegen beroep heeft ingesteld, doet niets af aan de terechte vaststelling in het auditoraatsverslag dat met de gegevens van de strafzaak als feitelijk element rekening gehouden mag worden.

Geen enkele procedureregeling schrijft immers voor dat de Raad van State de behandeling van de zaak zou moeten opschorten tot wanneer over de strafzaak uitspraak is gedaan.

Overigens kan, los van de strafzaak, niet ernstig betwist worden dat de verzoekende partij afvalstoffen heeft gestort zonder over de daartoe vereiste vergunning te beschikken. Dat laatste geeft zij zelf toe door te wijzen op het zogenaamde tijdelijke karakter van de toegangsweg. Dat zou zij niet hoeven te doen wanneer in die toegangsweg geen afvalstoffen zouden zijn verwerkt. Dan zou die toegangsweg vanzelfsprekend zonder beperking van tijd kunnen blijven liggen.

Het argument dat het slechts zou gaan om het tijdelijk stockeren van afval is niet steekhoudend omdat met dit soort van argumentatie de afvalstoffenwetgeving continu kan worden overtreden. Het zou dan immers volstaan om te beweren dat het slechts om een tijdelijke opslag van afval gaat.

Het argument is logisch niet houdbaar en naar rechte niet verantwoord.”;

5.1.2. Bespreking

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

5.1.2.1. Het middel, zoals het in het verzoekschrift wordt ontwikkeld, betwist nergens dat de stoffen waarmee de werfweg wordt verhard, afvalstoffen zijn.

De uiteenzetting in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie waarin gepoogd wordt aan te tonen dat de desbetreffende stoffen geen afvalstoffen in de zin van het afvalstoffendecreet, het milieuvergunningdecree, en Vlarem I zijn, vormt dan ook een laattijdige, en derhalve onontvankelijke, uitbreiding van het middel.

5.1.2.2. De exploitatievoorwaarde, opgenomen in de basisvergunning van 16 november 1989, te zorgen “voor een stevige onderlaag op de plaats waar voertuigen en graaf- en laadmachines moeten rijden en werken”, ontslaat uiteraard de verzoeker niet van de verplichting dit op wettige wijze te doen.

5.1.2.3. De argumentatie van de verzoeker omtrent het al dan niet vergunningplichtig zijn van de verharding van de werfweg, is gestoeld op de bewering dat die verharding werd aangebracht “aan de hand van steenpuin, afkomstig van afbraakwerken”, waardoor een en ander niet vergunningplichtig zou zijn.

Deze bewering gaat echter geheel voorbij aan de volgende door de milieu-inspectie, in een proces-verbaal, gedane, grotendeels materiële, vaststellingen :

- “- er wordt gestort in water, en er is bovendrijvend vuil aanwezig (wat isomo, hout en plastic);
- er worden afvalstoffen gestort die op een categorie 3 stortplaats niet kunnen worden toegelaten, zelfs indien deze vergund zou zijn (isolatiematerialen, gebroken afvalresten, stukjes roofing, rubber, allerlei plastic, hout, snoeihout, lege bussen, resten van een plastic emmer, kabelafval, metaalafval (ferro- en non-ferrometalen, stukken zink, lood en een koperen buis), platgereden lege bus motorolie, betonblokken met een diameter van meer dan 60 cm; gewapende betonnen elementen,...)
- de niet-toegelaten afvalstoffen worden door het personeel niet uitgesorteerd, maar worden ter plaatse verdicht, gebroken met grondverzetmachines en/of afgedekt”.

De verzoeker stelt zelf dat deze materiële vaststellingen gelden tot bewijs van het tegendeel.

Hij toont echter voor de Raad van State niet aan dat de gedane feitelijke, materiële, vaststellingen, niet correct zijn.

De Raad van State is geenszins verplicht de behandeling van dit geding uit te stellen tot de justitiële rechter met een in kracht van gewijsde gegaan arrest uitspraak heeft gedaan over de strafzaak die tegen de verzoeker wordt gevoerd.

Het stond de verzoeker vrij, met toepassing van artikel 51 van het algemeen procedurereglement van 23 augustus 1948, het proces-verbaal, wat de erin gedane materiële vaststellingen betreft, van valsheid te betichten, in welk geval gebeurlijk de behandeling van dit geding had moeten worden geschorst tot het bevoegde rechtscollege over de valsheid uitspraak heeft gedaan. De verzoeker heeft van deze mogelijkheid evenwel geen gebruik gemaakt.

De Raad van State aanvaardt, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, dan ook de in het bedoelde proces-verbaal gedane materiële vaststellingen m.b.t. de feitelijke aard van de gestorte voorwerpen en stoffen, als correct bewezen.

Het volume en/of gewicht van de andere stoffen dan inert bouwafval, is irrelevant.

5.1.2.4. Het opslaan van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, is milieuvergunningsplichtig krachtens rubriek 2.2.2.b, van de bijlage 1 bij Vlarem I.

5.1.2.5. Dat de “tijdelijke” verharding van de werfweg “zal worden verwijderd van zodra de zandwinning op desbetreffende terreinen zal voltooid zijn”, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bovenvermelde niet inerte afvalstoffen, intussen worden opgeslagen.

5.1.2.6. De rubriek 2.2.2 van de bijlage bij Vlarem I verwijst niet naar het begrip “inrichting”, doch definieert de handelingen die vergunningsplichtig zijn.

Deze rubriek verwijst evenmin naar het begrip “verwijdering” van afvalstoffen. Het is de “opslag” die vergunningsplichtig is.

De -gebeurlijke- miskennen van die begrippen is dus niet relevant.

5.1.2.7. Het feit dat inmiddels een specifieke wetgeving m.b.t. de bodemsanering is tot stand gekomen, maakt het eerder genomen bestreden besluit niet onwettig, alleen al omdat die wettigheid uiteraard slechts kan beoordeeld worden in het licht van de toendertijd toepasselijke regelgeving.

5.1.2.8. Uit hetgeen voorafgaat moet besloten worden dat het middel niet gegrond is ;

5.2. Tweede middel

Overwegende dat het tweede middel aanvoert dat het bestreden besluit ten onrechte beveelt de hele zandgroeve te sluiten en verzegelen, i.p.v. alleen de kwestieuze werfweg; dat hierboven evenwel vastgesteld werd dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen die sluiting en verzegeling; dat het middel bijgevolg niet hoeft te worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het Vlaamse Gewest wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven februari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.